

LBRIS

We know
books

LUCIA BIBART,

Timpul sparge clepsidra

POEZIE

Editura
NEUMA
2022

Cuprins

- Ca fumul pipei, amintirile / 5
- La început a fost Cuvântul... / 9
noaptea verii / 10
- Ochii cearcănelor mele / 11
Puținul mult / 12
Pustiul / 13
Taci / 15
Timpul / 16
Azi, pe mâine / 17
Flotant expirat / 19
Viață de moarte / 20
Păsări / 21
Km 112 / 22
Insecte parfumate / 23
Capitulare / 24
Dinaintea înghețului alb / 25
ză(â)matică / 26
Războinicul / 28
Dar dacă / 30
Colind / 31
Nesupus / 33
De-anumea / 34
Rinocerizare / 35
Măștile / 36
- Locul în care primăvara nu mai vine / 37
Domnul Iubirii / 38
Pânza veșniciei / 40
Despletește-ți șuvițele, femeie / 43
Încercuiri / 45
- Schimbarea la Față / 47
Bucla Sfintei Vineri / 49
Abia ce-a venit timpul / 51
De-a viața, de-a moartea / 53
Cadoul de Crăciun / 55
Războiul din pace / 57
Glissando / 58
Licori blestemat! / 60
Femeia / 61
Mai viu decât ești / 62
palmelor mele sortită / 64
Pe muchie de cumpănă / 65
Incostabilă / 66
Vânătoarea / 67
Toamna ierii / 69
să nu crezi / 71
Tarele moale / 73
Timp fără Timp / 74
Când pătratele devin tren / 75
Sunt clipa ce trece prin tine / 76
În dinții Doamnei / 77
Adormire / 78
Ieșirea / 79
Nici, nici / 80
Zațul / 81
Litanie / 82
Strâmbă sau dreaptă / 83
Apocalipsa / 85
- Despre Autoare / 91

La început a fost Cuvântul...

Apoi,
Cuvântul a coborât în cărți,
s-a așezat între oameni,
i-a cunoscut, i-a adunat, i-a legat, i-a iubit.
S-a umanizat...
Și-a văzut că e bine.
Și Omul a văzut că e bine așa.
De atunci,
Omul cheamă Cuvântul mereu:
când se bucură, când vrea să atingă fericirea,
când e pe punctul de-a plânge, de-a dispera,
când se duce să moară puțin
sau când o face de-adevăratelea...

Cuvântul oameni s-a făcut!

Noaptea verii

Suflarea verii-
corabie obosită retrasă la țărm.
Vuietul mării
refugiat în cochilia urechii,
hibernalul, domn peste estival,
imagarul, peste real.

Între două anotimpuri-
cel devreme și cel târziu -
viața se încălzește potolit
la șemineul aducerilor aminte.

Femeia-clepsidră
se risipește peste plaja pustie.
Pe pasul ei,
miros intens de alge și de mosc,
mugetul valurilor.

E noaptea verii.
marea se-neacă în cer,
femeia se nisipește halou
peste soarele bolnav.

Ochii cearcănelor mele

Toamna asta
nucile au rămas închise-n cochilii,
precum într-o cămașă neagră de forță.
Ca-ntr-o naștere neterminată
au rămas nucile.
Și cearcănele ochilor mei
s-au adâncit protector peste ele.
Sub talpa bocancilor trecători,
miezul alb și ocru, cu fibrele lor filigranate,
a împrôșcat trotuarul.
Forme dumnezeiesc
de perfecte
s-au spart, iar
gustul lor hrănitor s-a împrăștiat
pe limba privitorilor.
S-au despicat sinucigaș nucile,
au crăpat
încercând să se nască,
iar drumul s-a umplut de avortoni
Negri.
Strigătul mut prins în coaja-căuș
le trece din naștere
în moarte.
Dincolo de fașă,
vii le rămân doar ochii.
Ochii cearcănelor mele.

Cât de puțin e multul bătrânului...

Atât de puțin, pe cât de mult e puținul tinereții.

Simt
aproape fizic lipsa metafizicului,
a metaforei,
când se-ntâmplă să nu fie.
E ca și când ai încerca
să apuci cu brațul
amputat.
Obiectele
nu se mai leagă de el,
deși brațul
este mai viu ca niciodată.

Am starea,
ci n-am materialul de construcție
din care zidești starea.
Cetatea la care te poți întoarce,
atunci când te rătăcești.

Pe umărul inspirației
nu mi se-mperechează cuvintele.
Speriate
până la dispariție,
de la ultima zidire,
planează deasupra-mi,
ca peste un cuib părăsit,
fără să cuibărească.

LBRIS

We know
books

Cuvintele mele-
stol prezumtiv
de poeme, ce încă
nu-și găsesc formularea.

Taci!
Nu vorbi.
nu mai zvârli
în mine cuvinte,
nu mai vreau să le-aud.
Am să-ncep să le cred.

Cuvintele tale
au mai mare dreptate
decât tine.